

ОШ „3. ОКТОБАР“

НАШИ МАЛИ СТВАРАОЦИ

Први зборник литерарних радова
ученика ОШ „3.октобар“

Наши мали ствараоци

књ. 1

Главни уредник издавачке делатности

ОШ „3 октобар“, Бор

Саша Чорболоковић

Приређивачи

Саша Чорболоковић

Љиљана Маринковић

Соња Милојевић

Гордана Остојић

Драгана Илић

Лектори

Драгана Илић

Гордана Остојић

Корице

Никола Марковић

Прелом текста

Саша Чорболоковић

Штампа

Тираж


200 примерака

Наши мали ствараоци

НАШИ МАЛИ СТВАРАОЦИ

**ПРВИ ЗБОРНИК ЛИТЕРАРНИХ РАДОВА
УЧЕНИКА ОШ „3. ОКТОБАР“**

Бор, 2010.



Наши мали ствараоци



ПРЕДГОВОР

Поштовано децо,

Сви смо ми некада били деца и нису нам страни дечји несташлуци, игре и лудорије. У човековом животу детињство се памти као најрадоснији, најнасмејанији и најбезбрижнији период. Да детињство може да изроди и нешто што је трајно вредно, доказ је управо овај алманах који је пред вама.

Наиме, у вашим рукама је зборник радова, али не обичан зборник састављен од радова познатих и признатих књижевника, већ зборник написан дечјом руком. Као такав он је намењен не само вама ђацима, већ и свима онима који су некада били деца, као и свима онима који су сачували дете у себи.

Свако ће на страницама ове књиге наћи нешто што одговара његовом сензибилитету, биће оних који ће пожелети да књигу прочитају више пута, да је препоруче или поклоне другима. Овде се налазе приче и песме које могу да насмеју и да растуже, да разоноде

Наши мали ствараоци

и поуче, те стога ову књигу препоручујем свим љубитељима писане речи.

Мали ствараоци су са нама поделили своје мале тајне, жеље, снове, школске згоде и незгоде, несташлуке које су починили или само прижељкивали и тиме нам омогућили да уђемо у њихов свет, али и да се подсетимо безбрижности, разиграности и лепоте детињства – једине привилегије на којој треба завидети.

На крају, упућујем једну молбу ауторима да понеку причу пре спавања прочитају млађем брату или сестри или у паузи неке игре својим друговима из комшилука јер ће се једног дана, када буду заиста популарни, они хвалити својим пријатељима како им је аутор лично читао своје почетничке радове, баш као што ћемо и ми наставници поносно говорити да су они, наши ученици, уз нашу подршку и подстицај направили прве кораке на путу званом успех.

Саша Чорболоковић

Наши мали ствараоци

ПРОЗА



Наши мали ствараоци

Прича једне старе фотографије

Седећи тако у топлој соби, у фотељи мога деде и гледајући старе фотографије, размишљала сам о том времену, начину живљења и погледима на свет. Било је пуно занимљивих фотографија, али ми је једна посебно запала за око.

На тој слици је било доста људи, али су сви деловали некако тужно и озбиљно, па чак и деца су седела и као ћугала са неком великом бригом у очима. Цела фотографија је некако била сва мистична, обојена тамом и тугом, али мене је посебно заинтригирао дечак који је седео на камену у позадини слике. Изгледао је веома гладно и уморно, био је бос и упрљан блатом. Гледао је замишљено у даљину. Пошто сам била врло радознала, одмах сам позвала деду и замолила да ми исприча све што зна. Он је дошао, насмешио се и почео да прича. Испричао ми је све о људима на слици, али чинило ми се да некако избегава да прича о дечаку који седи на камену. Када сам га упитала за њега, благо се намрштио и скупио снагу да ми ипак нешто каже. Није хтео да ми каже његово име, али ми је рекао да је дечак рано остао без родитеља јер су их Немци убили у рату и да је због тога живео по разним кућама у селу. Њега су, по дединим речима, сви дечаци задиркивали и мучили, а пошто је био врло слабашан, није могао да се одбрани. Међу њима је био највиши и најјачи дечак, кога су звали Опасни, јер је стварно то и био. Једнога дана када су их Немци напали, Опасни је био у опасности јер је стајао на отвореном, док се дечак крио у жбуњу. Када су Немци почели да пуцају, скочио је из жбуња

Наши мали ствараоци

да га спасе и метак га је погодио. У наручју свог великог непријатеља дечак умире.

Остала сам запањена и збуњена због читавог расплета догађаја. Замолила сам деду да ми каже ко је био тај дечак, али деда ми је само рекао: „Не желим да ти кажем ко је то био, али ти могу рећи да њему дугујем свој живот“.

Лена Кочовски

Прича једне старе фотографије

Кућа моје баке пуна је старих успомена, готово сваки кутак је испуњен мноштвом црно-белих фотографија. Волим да одлазим тамо, а бака се често враћа у прошлост и прича о својој младости. Мени су њене приче увек интересантне и са великом пажњом их слушам. Бака ми те слике дочарава бојама по њеном помало избледелом сећању. У дневној соби се налази камин, а на камину једна урамљена фотографија.

Кад год бих ушла у собу, привукла би ми пажњу. Ова црно-бела фотографија налазила се на средини камина и просто је зрачила топлином и лепотом. На њој су били моји бака и дека. По бакином изгледу могло би се рећи да је настала шездесетих година прошлог века, носила је једноставну кројену хаљину до колена, која је упркос својој једноставности изгледала веома отмено. По бакином сећању била је бела. На глави је имала велики шешир и морам признати да је била веома лепа у младости. Дедо је био такође једноставно обучен – носио је панталоне и кошуљу. У позадини се јасно могло видети море, а они су стајали на палуби брода. Бака ми је о овој

Наши мали ствараоци

фотографији причала са особитим задовољством, а у очима јој се видела срећа, баш као и на слици. Рекла ми је да је само пре неколико сати пре њеног настанка упознала мог деду и не слутећи да ће до дана данашњег остати заједно. Зато је изгледала тако срећно. Волела је да путује и управо јој је ово крстарење донело ону праву љубав. „Ех, драга моја“, рекла би бака док је посматрала фотографију, „судбина је овде умешала своје прсте“. У углу слике налазио се галеб који као да је допринео и био очевидац почетка једне несебичне љубави.

Треба се чешће фотографисати и сваки леп тренутак овековечити јер су то једине успомене када сећање једног дана почне да бледи.

Кристина Љубисављевић

Прича једне старе фотографије

(Свака слика са собом носи причу)

„Па где ми је торба, а шнала? Бако, помози ми! Касним! Другарице ме чекају, школа!“ Тражила сам шналу, кад одједном на поду угледах слику. Стару слику. На њој све сама мени непозната лица, али једно ми беше познато. Личило је на лице мог оца. У том тренутку зачух бакин глас. Нашла је шналу, али више ми није било стало ни до шнале, а ни до школе. Једина свар која ме је интересовала била је та слика.

Била је врло стара, скоро избледела, али су линије на њој биле довољно јасне да су се могла уочити три човека у униформи. Све је то било тако чудно; зашто ми бака никада није помињала ту фотографију, зашто ми није причала о њој? Села сам за сто и замолила је да ми објасни. Села је покрај мене

Наши мали ствараоци

са сликом у руци, сузом у оку и речима за које нисам веровала да ћу их од ње чути.

" Драга, време је да сазнаш истину".

Седеле смо, а наши погледи су били упућени слици. Бака је почела: „Стално сам ти причала о родитељима, знаш и сама, али о своме мужу, твоје деди, нисам". То је било тачно. Запазила сам то неколико пута, али се нисам усудила да јој ишта кажем или је питам нешто везано за њега. Наставила је: „Тај човек, тај човек који толико личи на твог оца то ти је деда, драга. Ова двојица поред њега, његови најбољи пријатељи, били су и моји. Дружили смо се од детињства... " Застала је, скинула округле сиве наочаре и почела да брише сузе. Рекла сам јој да је у реду ако не жели да ми прича, али она је рекла да имам право да је чујем. „Дошла је 1941. година. Година погубна за Србију. Почео је рат. Твој деда је упркос мојим молбама да остане, отишао. Нисмо се чули годину дана, а онда ми је једног дана стигао телеграм. Он, он је, погинуо је, дете, иако није морао. Била је то његова одлука. Остатак приче знаш“.

Седела сам укочена за столом, нисам могла да се померим. Од малих ногу мрзела сам насиље; а сада ово! Одузели су ми деду насилници! Никада нећу моћи да пређем преко тога. Никада! Знам да ћу се свим средствима борити против насиља. Од оног најситнијег у школи, до оног у коме људи губе живот.

Марија Станковић

Прича једне старе фотографије

Наши мали ствараоци

Било је то једне кишне вечери. Киша је тихо лупкала по прозору. Загледала сам се у фотографију Фредерика Шопена који седи за клавиром.

Одједном су се из клавира шарене ноте прелиле, саградивши дивни сребрни светлуцави пут. На крају пута налазио се виолински кључ. Узела сам га и он ме је повео путем нота до собе композитора.

Соба је била тамна, у њој се налазио само стари сточић пун папира и клавир.

”Добро вече!”, рекла сам помало уплашено. Композитор је прекинуо ту чаробну композицију и збуњено ме погледао. Затим је одсвирао неколико нота које су ми појасниле да ће ме разумети само ако мелодијом изразим оно што желим. Поздравила сам га тихом песмом и замолила да ме поведе кроз свој живот. Почео је да свира ”Револуционарну етиду”. Преда мном се створила слика Пољске у којој је управо избила револуција. Она га је одвојила од земље у којој се родио и којој је увек желео да се врати, као и од породице за коју је јако био везан. Свирао ми је валцере и друге композиције посвећене својој сестри, пријатељима и првој љубави. Најбоље ми је дочарао свој живот прелудијумом у е-молу. Он представља тихо корачање кроз живот, молитву, показује суптилност његове личности.

Одједном, тај тихи живот, ту молитву прекида јецај, вапај за земљом од које је одвојен. Њега, убрзо, замагљују тихи кораци који убрзо нестају.

Многи сматрају ово дело аутобиографским, чак говоре и да Шопен није ништа више написао, овим делом би све исказао. За крај ми је одсвирао ноктурно у ес-дуру, ноћну музику. Мислим да сам тада, лебдећи на облаку, осетила прави ноћни мир. Чула сам глас и,

Наши мали ствараоци

уплашивиши се, отворила очи. Угледала сам маму које ме је будила да не закасим у школу.

Мислим да је сада свима јасан смисао Шопеновог живота. Жеља му се остварила. Након смрти његово срце је пренето у Пољску. Такође се надам да сада схватамо зашто Шопена називају „Песник клавира”. Једном је неко рекао: „Када речима недостаје одговарајући тон, музика их исправља”. Није ли заиста тако?

Теодора Булог

Прича једне старе фотографије

Листајући мамин албум са сликама, поглед ми привуче једна црно-бела. На њој много младих људи, мени непознатих. Мама ми рече да је то снимак са радне акције. Писало је ОРА “Сава 93” - Загреб. Ништа ми није било јасно, па ми мама о томе исприча и склони албум.

Дуго сам о томе размишљала и једног дана, када сам у кући била сама, поново отворих албум и очи ми се приковаше на ликове на старој фотографији.

Као да чух гласове са слике. Први проговори Словенац. Ја сам Јанез. Имам 18 година. Дошао сам овде да се дружим са друговима из других република наше лепе Југославије, да братски радимо и уређујемо обале реке Саве. Овде смо сви као браћа. Волимо се, радимо сложено и ту сам се заљубио у лепу Ленку из Македоније. Увече имамо игранке. Сами смо направили оркестар, играмо,

Наши мали ствараоци

певамо и веселимо се. До њега на слици је Петар из Никшића који рече да највише воли да ујутру дуже спава, али овде на акцији скочи чим чује звук трубе која их буди. Босанац се жали да се у бригади највише причају вицеви о њима, али да му то не смета, већ се и сам смеје на свој рачун.

Причају ми лица са слике о много лепим догађајима који су мени несхватљиви. Пожелех да и сама будем бригадир, да се дружим са свима младима без обзира на веру и националност.

Много сам о томе размишљала и запиткивала маму, а она ми је са одушевљењем причала о тим данима и другарству са радне акције које се никада не заборавља.

Марија Ђорђевић

Љубав из школске клупе

Годинама ми три анђела приређују најдражу гозбу икад припремљену. Додирнем их рукама, помилујем их по коси и кажем: „Хвала ти за најлепши осећај који си ми подарио”. Ове речи прочитах као посвету у татиној књизи, као рођендански поклон од маме.

Оне ме подсетише на најлепше приче уз које сам одрасла, а мама ми их је обично причала када је хтела да ме утеши, обоји стварност у ружичасто и охрабри. Сваки пут са лакоћом се сети најдраже бајке, лице јој се обоји и глас задрхти. Онда мало поцрвени и крене са описом татиног лика из гимназијских дана. Начин на који описује татину косу, очи, ход у мени изазива чуђење и дивљење. Сваки детаљ је остао

Наши мали ствараоци

урезан у сећању, бујице речи колико јој те речи и данас значе.

Са првим школским звоном почела је и најлепша мелодија у њиховим срцима. Сећање је тако свеже када говори о првим случајним погледима и сусретима. Крхка и немирна девојчица постаје забринута што јој се поглед зауставља на прелепом лицу дечака из друге клупе. Поцрвени, презноји се, али и даље верује да је то случајно, немогуће, забрањено. Временом осећа сличне погледе на свом лицу и схвата да случајност није право име за то. Много је часова одржано и одмора проведено, док се тајна није разоткрила. А онда следе тајни састанци, шетње, држање за руку. Помало стидљиво ми и данас прича. Колико дуго је кришом посматрала улаз у школу, не би ли га само угледала. А када уђе у учионицу, учионица се напуни чаробном светлошћу и хиљаде звона одзвони у ушима. Најлепши делови мамине приче су они, у којима се присећа догађаја са часова, заједничких несташлука, бежања и кажњавања. Све то изнова преживљава, радује се сваком детаљу који исплива на површину. Зато сваки пут прича добија на лепоти и постаје интересантнија.

Необично сам срећна што ће мама целог живота причати никад завршену причу и доживљаје из школске клупе. Схватила сам значај оне посвете и пожелела да и ја неком напишем сличну.

Александра Марковић

***Што год си ти даље, то је већи простор што
припада нама***

Наши мали ствараоци

Најтеже је започети, зар не? Онда, речи почињу саме да теку. Попут водопада, ношене неком тајанственом силом или нечијом вољом, падају на празан папир. Покушавам да сачувам оно што ми је остало - сате ишчекивања, радости, жеље и непроспаваних ноћи. Представу која је имала свој почетак, заплет, врхунац и крај. Представу, у којој је попут клупка испреплетена младост, заљубљеност, смех, а која је завршена. Баш као што Шекспир каже: „Нагле среће, нагло и заврше и умру у свом тријумфу ко ватра и барут што се у пољупцу ниште...“.

Још као мала обожавала сам да читам бајке. Могла сам да летим и одлазим тамо где нико није био. Била сам са Снежаном када је њен принц пронашао и заједно са Пепељугом доживела њену срећу када је угледала свог принца. О томе сам и ја маштала. Сањала сам да и ја једног дана пронађем свог принца.

Од свих принчева овог света Бог ми је послао једног онаквог као из мојих снова. Принца о коме маштам када сан не долази ниодкуд. Очију блиставих када воли, нежне душе у којој су скривене све моје жеље и снови, руку које имају снагу вулкана, усана које за секунд покрену цело тело које, попут цвета на ветру, дрхти при самом додиру. Дечак који је спреман да са мном лови ветрове, трчи испод дуге и буде све оно што сам ја. Снови се понекад и остваре, али на кратко. Живот ти прво испуни снове, а онда у тренутку кад помислиш да их најчвршће држиш у рукама, он ти их одузме. И онда остану само сећања. Сећања која ме у бескрајним ноћима претварају у писца.

Оловком покушавам да те вратим у свој свет и пишем оно што никад не бих признала ни себи. У сваком туђем погледу видим твоју лепоту, у сваком

Наши мали ствараоци

даху осећам твој мирис, твој се последњи додир још не одваја од мене. То што си сада далеко, пола снаге ми односи, а остатак ми треба да те заборавим. Али узалуд...Што год си ти даље, то је већи простор који моје срце оставља теби. И питам се хоћу ли икада успети да те заборавим? Јер, чини ми се, да је ово нешто без краја, као круг и поново на почетку, чекање и све оно што је остало недовршено, недоречено. Не! Никада нећу заборавити своје недосађане снове. Још увек се надам. Можда томе да ће се моји снови, ипак једног дана остварити јер тек сам на прагу живота.

И често ми се твој лик појављује у сну. Осећам те, могу да причам са тобом и смејем се као да никад нећеш нестати. Увек се изнова појављујеш и у мојим сновима си савршен. А ја желим да такав и останеш.

Принче мој, наша представа је, можда, готова, али ја схватам да што год си ти даље, све је већи простор који припада нама. Можда се она једног дана и настави, а до тада ћу и даље живети за тренутке који су били само наши и које ми нико не може одузети.

Ана Милошевић

Ко се воли, тај се нише

Био је октобар, а ја га се сећам као да је јуче било. Разболео сам се и кренуо за Београд на лечење. Био сам уплашен и тужан. Сви моји остају, а ја идем.

Стигао сам у Београд. Тог тренутка мрзео сам тај град и цео свет. Зашто да се ја разболим, зашто да

Наши мали ствараоци

деца буду болесна? До болнице сам ишао таксијем. Испред болничке капије чекала ме је медицинска сестра. Пришла ми је и упознали смо се, а ја сам јој сузних очију, готово нечујно, изговорио своје име. Од суза које су ми биле у очима видео сам да има божанско лице, лице једног анђела са плавим очима. Одвела ме је до собе и сместила. Ту ноћ сам преплакао, а у ушима ми је одзвањало име „Марина“.

Освануо је нови дан. Лепо јутро ми је пожелела моја сестра Марина. То је била моја снежна краљица. Сваки пут кад би ми вадила крв, заледио бих се, али не од страха, већ од љубави према њој. Ја, мали човек, био сам заљубљен у своју малу Марину која је много старија од мене. Увек сам стајао негде одакле бих могао да је видим. Често сам певао песме упућене њој које и дан-данас певам – „само за тебе, Београђанко мала, само за тебе, што никад ниси знала“.

Било ми је боље. Вратио сам се кући. Више се нисам плашио болнице и белих мантила, јер и дан-данас у сваком белом мантилу тражим своју малу Марину.

Пеђа Марковић

Љубав је најлепше осећање које је подарено људима

Нежан додир мајчиних руку и пољубац пред спавање даје ми осећај заштићености и сигурности. Знам да неко бди над мојим сном! Привијање на груди док смо били бебе, блага и топла реч отклањала нам је плач. Прво смо осетили материнску љубав.

Наши мали ствараоци

Разазнајемо свет око себе, природу. Удишемо мирис нарциса и ружа и осећамо живост ветра. Волимо животиње и бринемо о њима – све је то љубав! Безбрижна игра у зеленом парку са првим стеченим другом, весели смех, трчање за лоптом и гуркање у трави ствара другарство испуњено љубављу. Делимо играчке и чоколаде и уживамо у детињству. И то је љубав, само овога пута према другу. А онда, попут торнада заљубимо се у неку прелепу девојчицу. Њене кике са шареним машницама и топли осмех по читав дан су нам у глави. Стално желимо да смо близу ње, прија нам њено присуство, желимо да причамо и да је додирнемо. Када смо срећни, онда бисмо да ту срећу заједно са њом поделимо, а ако смо тужни, онда би и сам њен поглед могао да нас утеши. Ту смо да јој понесемо ранац и да са њом поделимо ужину, јер она је наш центар света! О њој пишемо песме и све наше мисли су јој посвећене. Тако се у нашем животу јавља прва симпатија, која се кажу заувек памти. Нико се не сећа своје прве речи, свог првог корака, првог осмеха, али се сви сећају своје прве симпатије. А након тога долазе оне праве и велике љубави.

Једно је сигурно: љубав треба доживети, осећати и неговати. Љубав је најлепше осећање које је подарено људима јер без љубави живот не би имао никаквог смисла.

Душан Маринковић

Љубав се зове именом твојим

Јесте ли чули ону митолошку причу о љубави?
Прича каже да је Бог, када је стварао човека, поделио

Наши мали ствараоци

душу на два дела. Један део душе ставио је у женско, а други у мушко тело и дао им задатак да се нађу. Као награду дао им је да осете да су нашли сродну душу.

На прозору су капи кише. Клизе и стапају се једна у другу. Почетак без почетка, крај без краја. Као пешчани сат, окрет и опет изнова, а време пролази и брише сваку наду за наставак недореченог. Остају само успомене и сећања. Опијају као вино, свака капљица буди сласт узимања и предавања сећањима, која попут немирног мора у налету ветра праве таласе који струје телом, али одбијају се од стене и праве пену која се топи...и нестаје...

Понекад се питам одакле долази љубав. Одакле та снага и немоћ истовремено? Одакле облаци твог лица који ме често прогоне? И колико год се трудила да их избегнем и не мислим на тебе, један део мене то не жели. Осетићу твоје присуство дубоко у свом срцу и са сваким новим откуцајем шапнућу твоје име.

А све је почело случајно. Дошао си у мој живот као неко сасвим небитан. Као неко ко дође са првим изласком и оде са заласком сунца. Нисам ни слутила да ћеш се савршено уклопити у мој идеални свет. Да ћеш бити први који ће освојити моје царство и завладати њиме, као да си читав живот био ту. Дечак са најлепшим погледом, најлепшим осмехом и најлепшим именом...

Понекад сањам да сам вила, летим пољима и долазим до тебе. Могу те и додирнути. То анђeosко лице не могу избрисати из главе. Увек се изнова појављује у мом сну на тренутке који трају као вечност, и не желим да престану.

И нисам никога хтела да пустим на свој ружичасти облак, где је све савршено и где само ја

Наши мали ствараоци

имам главну реч. Али, не дешава се баш све онако како ми замислимо. Дошао си као ношен поветарцем и стао на мој облак.

Можда си ти баш моја сродна душа коју треба да пронађем. Можда баш ти носиш ту половину моје душе. А можда ће то бити само још једна од оних представа после које глумци одлазе са маскама у рукама, свако на своју страну, пазећи да се више никада не сретну.

Али, за сада си још увек принц који влада мојим царством. Корачамо под истим небом и идемо истим стазама. Можда нам се те стазе некада и споје И онда ћу ти слободно рећи да сенка коју видим сваке ноћи носи твоје име, јер твоје име се љубав зове.

Ана Милошевић

„Љубав је бити двоје, а бити само једно“

„Двоје једно тело...“ - овим речима се укида наша осуђеност на самоћу. Људи који се истински воле поседују срећу, јер се њихове душе налазе у посебном јединству кад су они део једно другог. Њима нису потребне речи, изрази и изјаве, јер они могу да гледају на свет очима другог и да осећају осећања која обузимају другог.

Како време пролази и људи губе везу са Богом, пре свега као оцем и ствараоцем, а са њом и везу са

Наши мали ствараоци

собом, духовним вредностима и свим што је истинско, све више почињу да постављају питања на која не могу добити одговор и која су много старија од самог човека. Такво је и питање љубави. Безвременска и бесмртна љубав, којој су многи смртници посветили живот, што волећи, што покушавајући да воле, схвате љубав или просто одговоре на неко од безбројних питања која нам љубав поставља, није заљубљеност, краткотрајна окупација наших мисли и осећања. Она је више од опчињености, заблуде и чежње и није јој потребан никакав разлог постојања.

Права и истинска љубав није условљена простором и временом, она је вечна, а њена вечност се не односи само на овоземаљски живот, већ превазилази границе смрти и не може се описати или исказати речима, јер, како Тјутчев каже у песми „Силентиум!“, „Казана мисао, лаж је више!“. Заиста, општење на нивоу речи је лажно, дубоко изврнуто општење. Речима се никада не могу исказати све нијансе и сва дубина доживљеног осећања. Потпуно јединствено стање човека описује се неком речју заједничком за све, односно, преноси се управо неки заједнички појам, а не само стање или осећање човека.

Нажалост, значај љубави и њена сврха су, изгледа заборављени. Оно што нам медији, већи део културе данашњице и, пре свега, наших живота, данас представљају као љубав, састоји се од обожавања и идолопоклонства пластичним и бездушним карикатурама, а непоштовања и схватања (колико је то могуће) Божијих, односно, животних закона, који не подразумевају само љубав према појединцу, већ сваком Божијем створењу и, наравно, самоме себи. Када се погледа свест народа на коју је утицала

Наши мали ствараоци

телевизија или слично, која у великом броју случајева пропагира бесциљни, срамни и површни начин живота и размишљања, онда се и не може очекивати од једног таквог народа да буде свестан и пун нечег тако племенитог и узвишеног као што је љубав.

С обзиром на духовно и морално стање људи, ниво толеранције и количину љубави коју имамо за остале, поставља се питање: „Колико нам снаге треба да некога истински заволимо, и колико посебни треба да будемо да би нас неко заволео и са нама постао једно, а да то није заљубљеност, већ права љубав?“

Јелена Грофуловић

Љубав је...

Оно што ми зовемо љубав, јесу мале симпатичне шарене лажи. Љубав је сам живот, љубав је вера, љубав је Бог. Кад воли и кад је вољен, човек је срећан и није сам на овом свету. Ја још увек нисам упознао велику љубав према лепшој половини, али видео сам је код маме и тате. Читао њихова писма и мамине дневнике. Пошто још не могу писати о таквој љубави, јер сам још увек дечкић, писаћу о другој љубави и то оној најискренијој и најлепшој љубави, љубави према својој сестри.

Како знам за себе, она је увек ту поред мене. Мало је старија од мене, само једанаест месеци.

Наши мали ствараоци

Сваког јутра када се пробудим, ако је ту, њене нежне очи ми појеле добро-јутро, а њен осмех ми улепша дан. Кажу људи оно што је твоје, најбоље је, али верујте, мада и други имају сестре, моја Дада, моја Маријана, сасвим је другачија од свих. Никада у њеном погледу или понашању ми није пребацила ни за шта. Због моје, нажалост, болести сестра и ја нисмо имали неко детињство као друга деца. Наша летовања и зимовања заменила је болница и пут од Бора до Ниша. Она због мене и рођендане не слави са својим друштвом и нема нормалан живот. Када сам сам, обележен, када ме друга деца одбацују, а околина сажалева, нико то не би могао да издржи, а камоли ја што сам дете. Али она је ту поред мене, моја сестра, једини и искрени пријатељ. И тада заборавим на погледе на улици који ме посматрају као да сам чудо. Једино, ако изоставим своје родитеље, у сестриним очима нисам видео сажалење, само љубав и доброту. Увек је ту када ми затреба помоћ, никада јој није тешко да нешто уради што ја не могу. Волим је и ценим јер испуњава онај део мене који ја нисам. Никада ме са сузама није испратила када кренем у Ниш по терапију. Осмехом ме грли и љуби. А колико пати због мене, то само њена душа и срце зна. Захвалан сам јој на толикој доброту и љубави. Можда ја не умем да јој покажем колико је волим, на њен начин, али она ме разуме јер ја је волим највише на свету. Можда толику пажњу и љубав не заслужујем од ње, да будем њен центар света, јер некада због своје нервозе је и повредим неким речима, натерам јој сузе на очи. Кајем се после због тога, али она све то за тренутак заборави, није злопамтило.

Наши мали ствараоци

И шта на крају рећи, овој љубави нема краја, она је чиста, искрена, у овој љубави нема преварених и несрећних. Само постоји велика нада, упорност и љубав да ће сестрина и моја љубав према њој победити моје проблеме и да ћу моћи све да јој вратим онако како заслужује. Волим те највише на свету!

Пеђа Марковић

Можда је то љубав

Љубав. Ако не умеш да волиш, не умеш ни да живиш! То сам негде чуо. Љубав је вечна инспирација песницима, писцима, режисерима, због ње су се водили ратови, она је живот. Кажу, сузе и смех, срећа и туга, дигне те до неба па те баци на тло, све је то љубав. Чудо!

Ја баш не знам много о љубави. Заправо, верујем да не знам ништа. Знам само да волим своје родитеље, сестру, другове, родбину, али то није “она” љубав о којој многи причају. Мислим да о тој љубави, не знам ништа. Како се она деси? Када? Како изгледа? Шта, када ми се деси? Је л` права? Хоћу ли бити

Наши мали ствараоци

срећан или тужан? Кажу *умрли од љубави*. Зар се од тога и умире? А, онда и оно *живели су срећно до краја живота*. Ништа ми није јасно. Изгледа да је та љубав нешто чудно, и никад ниси сигуран шта може да ти се деси!

Можда се и мени дешава јер да будем искрен, постоји једна девојчица. Када ме она окрзне у пролазу, погледа ме оним лепим очима, и кришом ми се насмеје, а ја...Некако ми буде непријатно, па се презнојавам, црвеним, гледам негде безвезе, а уствари ми је лепо, пући ћу од среће! Гледам и ја њу, или бар покушавам. Пришла ми је пре неки дан, и почела нешто да ми прича. А ја, ништа је нисам чуо! Само сам је гледао, и то оним избезумљеним и глупим изразом лица! Мислио сам да ћу се онесвестити! А она се смешкала добронамерно! Уши су ми тада зујале, и све ми се окретало у глави! Једва сам стајао, док није рекла ”Видимо се, ћао”. А онда сам сео на степениште, мислим срушио се боље рећи!

Боже, да ли ме је већ стрефило? Шта сада? Шта да радим? Имам неки осећај да се одвајам од земље! Осећам се блесаво, да ли је то то? Да ли је то можда љубав? Нека ми неко одговори?!!

Никола Дунаи

Волим путовања, волим свет

Овај свет пун је лепота, а њих можемо најбоље упознати путовањима.

Бакарно сунце појавило се иза брда и јавило нам да је свануло и да је време да кренемо на пут. Пошли смо на Охридско језеро. Кренули смо возом. Полако се крећући, посматрала сам пространа поља и

Наши мали ствараоци

цветне ливаде. Сунце се све више дизало и обасјавало нам пут. Небом су летеле птице, потоци и реке су светлукали. Ту предивну светлост прекидали су само тамни тунели.

И одједном преда мном свим својим сјајем засијало је језеро. Увече смо кренули у обилазак природе. Вече је било дивно. Посматрала сам воду у којој се преливала месечева светлост, полако се кретала на благом ветру. И дрвеће и шарено цвеће је играло на подијуму обасјаном звездама.

Чула се тиха музика зрикаваца. Било је вече које ћу увек памтити. Научила сам да је природа заиста пуна чаролија које, ако се мало потрудимо, можемо видети и уживати у њима. Ујутру ме је пробудило лупкање на прозору. Била је то ситна киша која ме је позвала да видим њену чаролију.

Одмах сам изашла напоље. Лагани поветарац водио ме је у ово путовање. Капи кише одсечно су ударале у воду дајући ритам шуштању лишћа, цвркутању птица и хуку ветра. Била је то дивна музика природе, најчаробнија коју сам икад чула. Киша је умивала цвеће, дрвеће и целу природу припремајући их да виде њено најлепше изненађење. Одједном, сунце се појавило иза брда, обасјало капи кише и тако обојило небо најлепшим бојама. После тога језеро је још увек било узнемирено, појавили су се мали таласи.

Одлучила сам да запливам и видим где ће ме таласи одвести. Вода је била бистра, па сам могла видети дивне рибице, шкољке и рачиће који су се кретали по води и шареним каменчићима.

Недељу дана сам уживала у свим овим чарима природе, чистом ваздуху и најлепшим ноћима.

Наши мали ствараоци

Било је време да се вратимо кући. Још једном сам ослушнула музику природе и погледала у мрачно небо. Звезде су засијале свим својим сјајем, и пожелеле нам срећан пут.

Још увек сам при повратку кући чула ту чаробну музику. Она ми и данас помаже да осетим ту предивну атмосферу природе, помаже ми да се орасположим кад сам тужна.

Било је још пуно путовања, али ово је било моје прво и најлепше, најважније. Волела бих да се понови.

Теодора Булог

Треба ићи до краја света и наћи росу на трави

„Ти си сав мој свет!“, „Волим те највише на свету!“, „Где иде овај свет?“, „Свету се не може угодити!“, „Ватикан је најмања држава на свету!“. Често користимо реч свет, али ни сами не знамо шта свет све обухвата. Знамо да је свет нешто велико, али не знамо колико.

Познајем једног чика-Милета. Он је човек о коме се увек причају само најинтересантније приче. Сви за њега кажу да је светски човек и нема ко га не зна јер је цео свет пропутовао. Једном је био у Италији и дође он тако и почне да прича о некој најмањој држави у свету у којој живи само папа. Људи се чуде и не верују: „Е, само папа, не верујем ти“, виче један, док други врти главом, а трећи колута очима. Ипак, чика-Миле им свима затвори уста аргументима и да им

Наши мали ствараоци

простора да сањају о тој најмањој држави, папској држави. Други пут дође из Енглеске. Све речи помешао, не зна више шта је енглески, а шта српски, чак је, каже, почео и да размишља на енглеском. Одатле нам је донео слаткише и гомиле кесице чаја. Сви смо се чудили откуд баш чај, али кад сат откуца пет поподне, прошета се чика Миле кроз крај и све нас позове на чај. „Зашто баш сада?“, питали смо се, а он нам одговара: „У Енглеској се, драги моји, чај увек служи у пет поподне“. Тог и многих других поподнева тачно у пет уживао сам у чају и дивним чајним колутићима.

Ја сам се стварно дивео чика-Милету. Желео сам да једног дана следим његов пример и постанем светски путник. Његова кућа подсећала је на најлепши музеј. Гомила сувенира, слика, лампи, одећа других народа се ту налазило, а он је са посебном пажњом и уживањем објашњавао одакле је шта. Кад год би пак објавио да негде путује, био бих тужан и с нестрпљењем бих ишчекивао његов повратак као и шта ће ново донети и чему ће нас новом научити. Сада сам мало у заблуди да ли ће се икада вратити. Баш пре неки дан стигла је разгледница са камилом на слици, чика-Миле је у Египту, каже оженио се.

Ко зна можда само он зна колики је свет и можда је сада стигао до његовог краја, а ја сам своју прву росу у трави проживео баш кроз његове узбудљиве приче о путовањима. Надам се да ћу и ја једног дана бити у могућности да кренем његовим стопама.

Никола Стојковић

Наши мали ствараоци

Путујем, ево путујем, да натрпам у главу још неслућене пределе

Кошаркашка лопта прође кроз мрежицу не додирнувши обруч и двораном се пронесе аплауз. Какво задовољство, каква срећа у трци за лоптом пропутовати многе крајеве.

Заправо то је мој сан, оно на шта прво помислим када се ујутру пробудим и снени поглед усмерим ка часовнику у облику кошаркашке лопте. Сећања крену ка детињству, мала плавоока девојчица узалуд покушава да лопту убаци у обруч. Око мене се сви смеју и говоре ми да је узалуд, да сам антиталенат, а у малом срцу пркос. Ноге и руке расту, тело се издужује, а пркос још јачи. Лопта све чешће погађа обруч, срце све чешће испуњено радошћу. Пут је био тежак, како је време пролазило тренинзи су били све напорнији. Било је успона и падова, путовања и упознавања, а оно најбоље ми тек предстоји.

Наши мали ствараоци

Предели које замишљам у машти чекају да до њих дођем. А један дечак стрпљиво седи на клупи и чека да тренингу дође крај.

Катарина Нешић

Доживљај који ћу памтити

Деда је решио да моја сестра, брат и ја за време једног викенда одемо у Ниш код његове сестре. Испричао нам је да је Ниш велики град и да ће нас одвести да видимо Нишку тврђаву, а потом у енглески ресторан „Мек Доналдс“. Радовали смо се одласку. Од Бора до Ниша путовали смо возом којим смо се клацкали целим путем. Дивили смо се лепим пољима, речицама и планинама. Видели смо много тунела и мостова. На тренутке смо страховали да ће се воз срушити заједно са мостом у реку. После неколико сати стигли смо у Ниш и аутобусом отишли до наше баке.

Ја своју баку никада нисам видео, а ни она мене. Зазвонили смо на врата неког стана, а наш деда је стао на један степеник ниже да га бака не види. Бака је љутито рекла: „Губите се одавде, немам више шта да вам дам!“ и затворила нам врата испред носа. Мислила је да смо просјаци. Потом је деда zazвонио, а бака је поновила: „Казала сам да немам ништа и

Наши мали ствараоци

одлазите!“ Отворила је врата, а на вратима је стајао наш деда, а ми поред њега. „Ју, брате“, рече она, „ти си крив што сам истерала твоје унуке, мислила сам да су просјаци и да знаш да ти је та шала глупа!“ Ми смо се томе слатко смејали.

Био сам срећан што сам упознао сестру свога деде, тј. своју баку, а и она је била срећна што ме је први пут видела. Деда је испунио и своје обећање – водио нас је у тврђаву и у „Мек Доналдс“. Боравак у Нишу ми је остао у лепом сећању.

Јован Ђорђевић

Зима ми шапуће

Било је седам сати. Чула сам тихо дозивање и звоњење. Погледала сам сат, али то није било његово дело. Отворила сам прозор и чула Зиму како ме шапућући дозива својим топлим речима.

„Драга Ана, извини што сам те пробудила раније, али нисам имала са ким да поделим сву лепоту коју сам видела док сам путовала светом. Нећеш ми веровати шта сам све видела – мрачно небо и пљускове који мењају срећна лица и тужна, затим срећне људе који се купају у првим сунчевим зрацима. Видела сам и како неки људи журно трче на базен, али највише ми се свиђа овде где је прекривено снегом и ледом који деци доноси радост. Зато сам се доселила. Једино ми је жао што ћу за два месеца морати да одем“, говорила је Зима, а ја сам запрепашћено, али са знатижељом слушала њену исповест. Најинтересантнији део био је везан за њено детињство. „Родила сам се једног зимског дана по коме сам и добила име Зима. Моји родитељи су волели зиму баш зато што им је она донела највећу радост

Наши мали ствараоци

мене. Рођена сам у малом граду, који се зове Ледени Венац. Нисам имала избора него сам направила штапић којим после девет месеци најављујем себе. У томе су ми помогли брат и сестра. Мој брат се зове Зимко, а сестра Зимојла. Волим их највише на свету“.

Док сам тако слушала, одједном глас је нестало, завладала је тишина. Тргла сам се из сна. Поглед ка прозору показао ми је крупне беле пахуље које су се јасно виделе на уличној светиљци. Схватила сам да је сан постао јава – да је зима заиста ту.

Ангелина Димитријевић
Зима

Заспали људи, магла завија улице, само неки закаснили пролазник својим корацима ремети чаробну тишину. Кровови кућа ставили су већ беле капе. Дрво испред зграде пркоси тим лепим пахуљама и облачи најлепши зимски капут.

Сањиве очи девојчице сјаје кроз прозор као звезде, док зима шара своје најлепше слике. Гледам, дивим се чаробним пахуљицама, па бих на трен волела да летим попут њих, величанствено да се окрећем и тихо спустим на бели тепих. Краљица је стигла обучена у своје најлепше хаљине, сва у бело као сан. Мноштво девојчица и дечака били су ускраћени прошле године дарова чаробне зиме, зато смо је сада спремно дочекали. Јутро је освануло, грудве лете као лопте. Побелео је чак и стари мачак испред зграде, само се дечји носићи издвајају црвенилом.

Снег нас је све обрадовао. Ветру пркосим, снегу се радујем, тишину кварим и сјај звезда гледам.

Ања Симоновић

Наши мали ствараоци

Поносна сам на тебе, граде мој

Увек су ми се свиђала јутра која су будила мој вољени град. Када је све мирно и тихо, мој град је најлепши, успаван и снен, као да слуги шта га све чека у току дана. А чека га пуно тога.

У њему живе вредни и марљиви људи који силазе у утробу земље и ту зарађују за живот. То је оно по чему је мој град познат, по руднику бакра и злата. Већ два века људи у њему живе од руде и рударења. Дошли су са разних страна и ту се настанили. Мој Бор је велики и модеран град са пуно солитера и стамбених насеља. Жао ми је само што нема реку јер мислим да би тада био још лепши. У њему ми се највише свиђају људи јер су вредни и раде своје тешке послове не жалећи се. Волим га јер су ту рођени моји родитељи и пријатељи, а ту је и школа у коју идем.

Мислим да га никад нећу напустити јер знам са колико му се радости враћам.

Маја Стојановић

Наши мали ствараоци

Причао ми затровани поток

Полако сам шетала кроз шуму. У једном тренутку ми се учинило као да неко изнемоглим гласом дозива: „У помоћ, у помоћ!“

Помало уплашена кренула сам у правцу одакле је допирао глас. Када сам стигла, видела сам да никог нема, сем једног огорелог места пуног муља и прљавштине кроз које је протицао поток. Али, какав је то поток? Тај поток је био браон боје и није давао никакве знаке живота. Сем воде која је текла, све је било утихнуло.

Најежила сам се јер сам једног тренутка помислила да сам на некој другој планети. Онда сам чула исти онај глас који је дозивао у помоћ. Рекао је: “Не бој се, девојнице, приђи слободно“.

Када сам схватила да ме то поток зове, пришла сам колико сам могла, да не би заглибила у то блато и упитала га шта му се десило. Онда је поток почео своју причу. Испричао ми је како је некад био дубок и зелен, пун риба, рачића, жаба и зеленог биља. Око њега је расло разнолико цвеће, шарено дрвеће. Птичице су певушиле и чиниле га најсрећнијим потоком на свету.

Али једнога дана људи су изградили фабрике и почели да избацују отпадне воде у њега. Пошто су те воде биле загађене и пуне хемикалија, живот у потоку полако је нестајао. Временом је од њега остало само бледо сећање на прошле дане, а можда ни то.

Била сам тако тужна када сам чула његову причу и схватила како људи сами уништавају своју планету. Отишла сам одатле збуњена, али сам обећала потоку да ћу свима испричати његову причу и да ћу

Наши мали ствараоци

замолити људе да мало више воде рачуна о планети на којој живе.

Ленка Ловић

Школа мојих снова

Људи су још од најстаријих времена осећали велику потребу за знањем и схватањем свега што их окружује. Ко зна колико је векова и миленијума мукотрпне људске борбе за опстанак морало да протекне и колико је људског искуства морало да се скупи да би дошло до појаве првих школа. Вероватно је пре тога морало да се деси и нешто што је и за данашње схватање врло необично и чудно: признање родитеља да неко њихову децу може, уместо њих, да научи и васпита, и то боље, па и бољем! Чак и ако је то признање било из нужде јер "ја за то више немам довољно времена", оно је свакако представљало и још увек представља својеврстан чин родитељске љубави и несебичног уступања једног њеног дела школи и учитељима, уз доста поверења и очекивања.

Школа је у много чему и у многим приликама та очекивања добрим делом и испунила, прешавши у свом развоју и својој племенитој и напредној мисији дуг и мукотрпан пут од својих почетака, када су могли да је похађају само најбогатији или најпожртвованији, ређе и најталентованији, до данас када је доступна свима. И сама је, као и друштво, у разним временима

Наши мали ствараоци

и на разним просторима доживела како богатство и раскош, тако и крајње сиромаштво и беду.

Размишљајући о "школи мојих снова", питам се, међутим, чија је уствари школа, ко јој одређује "циљеве и задатке" и чије интересе остварује? Знам (захваљујући школи!) да је школа кроз историју припадала племству, краљевима, цркви, војсци, богатима, држави, друштву. Увиђам да и даље припада владама, министарствима, партијама... Увек је, дакле, припадала одраслима, никад ђацима.

Заиста, чија је то школа ако је данас она за велики број деце (ко зна чијом све заслугом) само још једно место за успутно и необавезно дружење, недолично понашање, показивање своје (не)културе и (не)васпитања, истицање неодговорности и стварања одбојности према готово свим потврђеним вредностима, као и наглашен презир према онима којима је до тих вредности још увек стало?

Каква би била "школа мојих снова", тешко је рећи. Најпре, у њој и у вези с њом не би се више једно говорило, а друго радило. У њој би се најзад обистинила много пута понављана залагања и обећања о растерећењу школског програма од непотребних ствари, тако да одлични ученици не би више морали да бирају између успеха и детињства. "Школа мојих снова" не би била школа за носаче: док из године у годину формати уџбеника расту (већ штрче преко скромних школских клупа, маргине у њима су све веће, текста је све мање, листови су све дебљи и малобројнији а ликовни стил илустрација се готово не мења од првог до осмог разреда), лекари са телевизијских екрана упозоравају да ђачке торбе не треба да прекораче десет посто ученикове тежине.

Наши мали ствараоци

"Школа мојих снова" не би била школа "униформисаних глава" у које се из сваког предмета појединачно изручују једнаке порције градива, без обзира на разлике у способностима и склоностима ученика. У њој би било довољно места и за креативност, а ученици би били подстицани на то да сами размишљају и доносе закључке, а понекад, што да не, и понеке одлуке од којих ће им сутра зависити живот.

Плашим се да ће једног дана "школа мојих снова" морати, осим разлика наших способности, да уважи и различите материјалне могућности наших родитеља, јер је то стварност преко које управо школа не сме прећутно да пређе. Тим пре што и наша понашања и интересовања, па и васпитање, умногоме зависе од могућности родитеља. Зато школа треба да омогући деци да пажљиво, слободно и својевољно изабере друштво коме ће припадати, према сличности схватања, размишљања и интересовања. Управо због тога мислим да школа не треба да буде место за дружење по сваку цену јер је понекад веома сурово кад се скромнијој деци наметне стално суочавање са недостижношћу стандарда свог друга, нарочито ако овај то истиче на сваком кораку. Још страшније од тога је кад таква деца презру неспособност својих родитеља.

Ученике "школе мојих снова" би и наставници и родитељи за иста понашања на исти начин похваљивали или награђивали, као што би их за исте поступке на исти начин прекоревали или кажњавали. "Школу мојих снова", када би она постојала, похађали би ученици свесни својих година и тога да су они, ма колико самоуверени и поносни били, ипак само

Наши мали ствараоци

ученици, а верујем да би они на тај начин заштитили саме себе од разних искушења непримерених њиховом узрасту и прихватања погрешних узора.

“Школа мојих снова” свакако не постоји, а вероватно и не може постојати без "породице снова", "друштва снова", "државе снова"... Ко зна да ли је то добро или лоше. Наша је дужност да на најбољи начин искористимо оно што нам је дато, а чињеницу да у школи има и лошег и доброг очигледно нико и ништа не може променити. Ваљда без лошег не би било ни доброг. Не би ваљало, само, да лоше победи добро. А што се тиче снова, они остају, и морају остати, јер без њих не би вредела више никаква школа.

Јелена Грофуловић

Наши мали ствараоци

ПОЕЗИЈА



Наши мали ствараоци

Наши мали ствараоци

Једног летњег дана

Једног летњег даг
испред солитера
са два громобрана,
баш у хладу брезе
рекох себи:
„Девојчице су безвезе!“

Више вреди свака
кошаркашка лопта,
рекет за тенис и
бакина чоколадна торта.

Врућина је тешка,
у глави мојој
десила се грешка,
јер све што сам рекао
у воду паде
кад она приђе
и сладолед ми даде.

Није због сладоледа,
тако ми апетита,
али сада да ме неко пита
рекао бих да је
њена коса златнија од жита.

Нема дилеме,

Наши мали ствараоци

то што ме погоди
тога дана,
ту не помажу
ни два громобрана.

Алекса Младеновић

Кад се у школи жива поједем, ужину не једем

Кад се у школи жива поједем,
ужину не једем.
Нарочито ми смета
она чупава из клупе последње
бештија је права,
а изиграва јагње.

Кад нешто не зна, гледа у мене,
срцем јој одговор пружим,
а кад од ње помоћ затражим,
она намерно блене.

Чуди се, као одговор тражи,
а сва су њена правдања лажи.
Како да онда ужина прија,
кад је чупава права лија.

И једем себе, понекад тако,
верујте није ми лако.
Ужину своју чупавој пружим
А себи кажем: „Са њом се више не дружим“.

Лена Чолак

Наши мали ствараоци

Љубав је ...

Љубав је стварно једна лепа ствар,
када се заљубиш, то је прави божији дар.
Љубав је често лепа,
али понекад и несрећна.

Када се заљубиш у неку лепу девојку,
почне низ лоших оцена у дневнику.
Дођеш до ње, а она ти се осмехне,
нема ништа боље од тога,
то је знак да ти се свиђа она.

Ако се усуди да те одбије,
покушај поново вредно је,
а ако пристане, уживај у томе
јер од љубави нема ништа боље.

Љубав је стварно дивна ствар,
када знаш да ниси сам.

Марко Ступар

Љубав је...

Првог дана у школи,
видео сам је ја, кад...
са мном је у разреду прво два.

Њен чуперак плави,
на часу поглед ми мами.

Наши мали ствараоци

Не знам више шта да пишем,
брљам слова, А, Д, П, Р, О...
Извините, учитељице,
љубав је то.

Ненад Радосављевић

Ван тебе друге мисли не постоје

И у кући, и у школи,
моје срце не може да ти одоли.
Тада почну и руке да се зноје,
јер ван тебе, друге мисли не постоје.

Желим твоју љубав,
све бих дао за то,
јер све што ми пада на памет,
само си ти, искрено.

Ја долазим у школу,
да у твојој лепоти уживам,
да бих увече кад легнем,
имао о чему да снивам.

Дај ми неки знак,
Боже, ја те молим,
јер ја њу никако,
не могу да престанем да волим.

Милутин Вучковић

Наши мали ствараоци

Песма драгим особама

Могу рећи да је љубав
нешто чудно, нешто сјајно,
има оних што се гасе
и оних што живе трајно.

Такву љубав што је трајна
и што никада не вене,
заслужују три особе
што су увек поред мене.

Да, прва је моја мама,
могу рећи само хвала,
за сву ону брижну љубав,
што си, мајко, мени дала.

Затим ту је моја бака
са саветом увек лепим,
кад год чујем за топлину
ње се увек прве сетим.

И посебно место има,
у мом срцу, у мислима,
наша драга учитељица
која фали сада свима.

Наши мали ствараоци

Могу рећи само хвала
свакој од вас подједнако,
пламен љубави који гори,
неће се угасити лако.

Немања Јеленковић
Ван тебе друге мисли не постоје

Била је слатка мом другу,
а још слађа мени,
видео сам је кад носила је
џемпер лепи, шарени.

Имала је дугу, плаву косу
и најлепше очи,
много пута успавао сам се,
мислећи на њу целе ноћи.

До куће једном пратио сам је
и торбу јој чак понео,
могао сам јој тада рећи све,
али све сам за себе задржао.

Погледи на одморима били су чести,
а и осмех би понеки пао,
више нисам могао учити, ни јести,
све што сам имао, тада бих јој дао.

У велику сам тугу пао,
кад видео сам најслађу малу,
да пољубац је дала мом другу,
па сад више не знам ни за шалу.

Наши мали ствараоци

Никола Стојковић

У мојој глави станујеш

Осећам, ниси обичан друг
твој поглед сија из очију мојих.
Убеђујем себе да није тако,
али срце не лаже,
симпатију има свако,
волим те, душа ми каже.

„Шта је са тобом? –
мама ме пита,
а мени глава и даље скита.
„Изгубљена у свемиру“,
додаје тата,
„а крив је онај мангуп
са трећег спрата“.

Не марим за придике
школу и учење,
ти си центар мог малог мозга
и нема места ни за кога више,
сав мој свет на тебе мирише.

Станујеш у мојој глави,
небо се због тебе плави,
речи знају само твоје име
ти, мали, не заборави ме.

Наши мали ствараоци

Изабела Радмилац

Сећање

Улазим у мрачну собу,
једина светлост јесте свећа
која још увек гори
и на једну собу сећа.

Да, било је то давно,
у тој истој соби седели смо ми,
грлили смо се плашећи се растанка
као и сви заљубљени.

Сећам се пио си вино
на које је светлост бацала свећа
и чинило се да ће нас увек пратити
љубав и наша срећа.

Али не, живот је био суров
није дозволио да нас срећа обузме
нисам ни слутила
да ће бог да ми те одузме.

На мојим рукама,
остале су две-три капи крви твоје,
нисам ни слутила да си живот мој
и да је за тебе куцало срце моје.

Сада сваке године одлазим

Наши мали ствараоци

на гроб твој са цвећем у руци
сећам се наших незгода
Зашто ме Бог овако мучи?!

Сада стојим на оном месту
где си ме први пут пољубио,
али тебе више нема ту
и страх ме је обузео.

Свећа се гаси сама од себе
и са њом нестаје и нада моја,
одлазиш тихо и нестајеш полако
о, анђеле, однеси ме на крила своја.

Јелена Вељковић

Волим да волим

Волим бескрајна мора,
волим таласе који нам
преклопе дражесна лица,
волим да волим.

Волим птице које лете изнад нас.
Волим ветар који снажно дува.
Волим све на свету.
Волим да волим.

Волим пахуље које бујно падају.
Волим с децом да се играм у снегу,
анђеле да правимо.
Волим да волим.

Наши мали ствараоци

Волим сунчеве зраке који обасјавају све нас.
Волим свог кућног љубимца који мене воли.
Волим све животиње које су блажене среће.
Волим да волим.

Николија Стојичић

Ја само желим да знам

Ја само желим да знам
и да ме љубав не обори доле
и да са мном чекане зоре
не падну у заборав.

Ја само желим да знам,
али да због знања не изгубим сан
за наградом ни вапај један
не желим тако лако да се предам.

Ја само желим да ме памте
и да се моје године патње
тако лако не забораве
и заувек остану са мном.

Ја само желим да не паднем
и своје вољене оставим саме
да увек памтим вечери наше
и до врха напуњене чаше.

Ја само желим да знаш
колико сам срећна била тад
колико те само волим ти знаш
а одговор не желиш да ми даш.

А можда ја само не знам шта желим

Наши мали ствараоци

јер још увек само теби велим
о срећи коју осетим када те се сетим
то је једино чему се веселим.

Јелена Грофуловић *Са тобом овај свет је лепши*

Постоји једно биће на овом свету,
које се креће као птица у лету,
час је ту и улепшава ми дан,
а час се претвори у најлепши сан.

То биће си ти,
са тобом овај свет је лепши.

Кад видим тебе и очи твоје,
заборавим на све бриге своје,
само ми осмех на лицу блиста,
и више нисам она иста.

Ово већ знају сви,
са тобом овај свет је лепши.

Твоје лице и твој глас,
увек су за моје бриге спас.
Сваку сузу у осмех претвараш
и нове видике преда мном ствараш.

Ти и ја постајемо ми,
са тобом овај свет је лепши

Док нас двоје шетамо градом,
срце ми се испуни надом,

Наши мали ствараоци

да на свету још љубави има,
а највише у твојим очима.
Да ћеш увек крај мене бити ти,
и са тобом ће овај свет бити лепши.

Теодора Стојановић VII/5

Срећу чине мале ствари

Срећа је бити жив и здрав,
бити срећан и имати свој став.
Недати ником да тобом влада
у овој земљи чемера и јада.

Није срећа све што сија
то је само илузија,
јер сваког дана, сваког сата
неко зло може да покуца на врата.

Срећа је за мене диван дан
зраком сунца окупан.
Када у парку, у том малом рају
чујем дивну дечју грају.

Када тата, мама, бата и ја,
кренемо на пут мора ради одмора.
Пливамо, шетамо и уживамо
а онда се кући задовољни вратимо.

Марјан Младеновић

Наши мали ствараоци

Срећу чине мале ствари

Срећа је нешто најлепше на свету,
њу препоручујем сваком детету.

Срећу чине мале ствари,
то је исто као кад кроз тмурно небо
сунце почне да жари.
Када добијем петицу у школи,
или чујем да ме неко воли.

Срећу чине мале ствари
као кад тмурна ноћ прође
и весео дан дође.
Када чујем да казне више нема,
или се разреши нека страшна дилема.

Срећа је кад прође туга
као кад после кише дође дуга.
Када у важној утакмици победиш,
или све оцене у дневнику средиш.

Све у свему, срећа је једна лепа ствар,
то је у нашем животу најдрагоценији дар.

Никола Стојановић

Наши мали ствараоци

Срећу чине мале ствари

Срећу чине мале ствари
не дај ником да их квари.
Осмех пружи, вољу, снагу,
а сва зла нек иду врагу.

Немој ником на пут стати,
Свевишњи ће да ти врати,
да те чува, пази, прати,
и увек ти добро дати.

Када пружаш, пружи пуно,
а ти чекај макар зрно,
јер ситнице срећу чине
не дај ништа да те брине.

Кад се сручи зло по теби,
не предај се и не зеби.
јер ситница мало стаје
а често нам недостаје.

Лена Чолак

Другарство

Другарство је као цвеће,
ако га негујеш биће све веће,
ако га пустиш без земље и воде,
твоје другарство у пропаст оде.

Наши мали ствараоци

И зато га чувај ко звезду високо,
и нека буде као све што,
може да види твоје око.

Дејана Ћирић

Песма за сву децу света

Поруку шаљем деци света,
не дозволите да нас нико омета,
да нам гаси осмех с лица,
одређује где је граница.

Маме, тате, одавно сте мали били,
чини ми се да сте заборавили,
да другарство цене нема
да је радост неизмерна.

Одрасли, сва вас деца моле,
положите оружје доле,
да уз игру и музику
у миру пожелимо срећу сваку.

Петар Јовановић

Позив деци света

Свој деци света дајем на знање
позивам их сад на смех и играње.

Дођите у миру у мој лепо град
да радост и другарство поделимо сад.

Музика и игра шире се свуда
кад свако срцем пева за свога друга.

Чујте нас, ви одрасли, како срећни ми смо

Наши мали ствараоци

да заједно са вама напишемо писмо.

Једно писмо мира да кружи по свету
и прекрије радошћу целу планету.

Мила Милошевић

Чуј ме, плането

Замислите сад планету,
као неки вртић мали,
где су људи сви другари,
где се увек нешто слави.

Ко је човек коме смета,
вечна слога да завлада,
с ким се дружи, шта он сања
и ком свету он припада.

А тако нам мало фали,
да смо срећни сви ми скупа,
сви смо исти на планети,
свима исто срце лупа.

Боја коже, па ни вера,
разлог нису да се стиде,
сва та деца, сви ти људи
што у мени друга виде.

Много људи ја бих звао
на снимање једног спота,
где сви морем мирно плове,
без тих ружних ратних флота.

Нек и небо љубав види,

Наши мали ствараоци

то је оно што нам треба,
доста више бомбардера
и убица других с неба.

Жеља ми је, борићу се,
све од себе ја ћу дати,
за то време што ће доћи
кад ћу сваког другом звати.

Немања Јеленковић

Чиста слика света

Када сам срећан
у моме оку станује суза,
у сузи живи свет
- чист као суза.

Кроз мокре трепавице гледам,
леп је и ја га волим,
његовим рекама у сновима пловим
и белим планинама не могу
да одолим.

За брзим ластавицама летим,
са хитрим рибама пливам,
у златним пољима дремам,
у цветном врту уживам.

Срећан сам што на таквом
свету постојим

Наши мали ствараоци

и чувам га да дуже траје.
Када о природи лепо бринемо,
природа нам више даје.

Данило Радојковић
Песма за сву децу света

Мир међу децом
спаја границе света,
њихов громки смех
чује сва планета.

Радост је врлина
деце са свих страна,
за њихово другарство
не постоји брана.

И планета прихвата
игру дечју сваку,
воли дивну музику
по сунцу и мраку.

Немања Поповић

Наши мали ствараоци

Ловац на гуштере

Таман ногом
ја да крочим,
кад у жбуну,
поред пута,
шушну травка,
нечим притиснута.

Лупну срце
мало брже,
ал' ме храброст
одмах трже.
Приђем ближе,
оком тражим,
увом слушам,
да ли скаче или гмиже.

У тој муци,
од пар минута,
сусретох се, изненада
са два ока жута.

Репато биће
у зеленом оделу,
тражи Сунце
по целом селу.

Наши мали ствараоци

Ја срећан,
што га видим,
пружим руку
да га такнем,
ал' он бежи,
руку неће,
путем својим
брзо креће.

Нећеш, нећеш,
ја сам бржи,
стићи ћу те,
за реч ме држи.
Један лево, десно два,
мој си, зелени,
да се зна.

Алекса Младеновић

Лав и мрав

Спавао је лав
пробуди га мрав.
Наљути се лав
и рече му мрав:
„Извините, молим вас
нисам хтео“.
Лав се наљути
и рече ово:
„Да ти се није поновило!“

Вељко Стојадиновић

Наши мали ствараоци

Бени

Имам једну куцу,
име му је Бени.
Воли да се игра,
па се свиђа мени.

Има дугу длаку,
чулав му је реп,
њушка му је дуга,
па је зато леп.

Увек кад ме види,
он радосно скаче,
помислио би неко,
да је слатко маче.

Поштара не воли,
њега стално лаје,
то је због рачуна,
које увек даје.

Поносно се шета,
као неки даса,
мора да је зато,
што је фина раса.

Кад заврши игру,

Наши мали ствараоци

он легне и дрема,
лако је њему,
кад домаћи нема.

Ко сме да каже,
да су куце глупе,
свашта оне знају,
и без школске клупе.

Урош Младеновић

Моји љубимци

Имам куцу малену
и мачкицу шарену.
Куца кућу пази,
а маца се мази.

Куца ми јави кад иде гост,
а ја јој пружим кост.
Она репом маше,
прија јој друштво наше.

Маца се куце боји,
не сме поред ње да стоји.
Ја јој машицу вежем,
и у наручју стежем.

Куца у лову трчи испред деде,
а маца безбрижно поред пећи преде,
мишеви се ње боје,
па се крију у рупе своје.

Наши мали ствараоци

Ана Ђорђевиќи

Жућа

Имам мачора једног
необично вредног.
Мало јури, мало преде
и понеког миша поједе.

Ноћу спава
дању лови,
сада има
хоби нови.

У комшилуку седи
ја га зовем,
ал' не вреди.
Сад му лепша комшијина кућа,
е, то вам је мој Жућа.

Наталија Цветковић

Пас из мог краја

У мом крају постоји један пас
и бије га добар глас.
Име му је Џеки,
и баш је велики.

Наши мали ствараоци

Воли децу
и с њима да се игра,
иако је пас, верујте,
има добар стас.
Има црне очи,
длака му је мрка,
кад га погледаш
ухвати те фрка.

Али кад му приђеш,
умиљат је и свој,
волим га баш зато
као да је само мој.

Машиа Панов

Моја мала маца

Малена је моја маца,
црно-беле боје,
који год јој шешир ставим
сви јој лепо стоје.

Воли много децу,
с њима се игра,
воли да спава и лепо преде,
и весела је као чигра.

Мислим да нигде нема
такве маце лепе,
деца ће увек,
те маце да се сете.

Наши мали ствараоци

Умиљата је маца,
име јој је Цица,
увек ћу се сећати,
ње и њеног лица.

Сања Станковић

Розе мачка

Југрос је,
право из Чачка
стигла једна
Розе мачка.

Са ноктима лила,
села је за клавир
и почела да свира.

Ноте чита,
проблеме нема,
блиска јој је свака
музичка тема.

Репић мекан као плиш
ал' јој наступ
лако квари
безобразни, бели миш.

Чим га спази
ту музика преста,
брзо скочи и смаза га сместа.

Ана Младеновић

Наши мали ствараоци

Пчелица медница

Медена бубице,
мала смеђа радилице,
похитај, полети,
на сочни полен слети.

Ено га тамо, у гају,
липе већ цветају.
Опојни се мирис шири,
у цветић ти завири.

Ако ти је ближе
до багрема белог
ту, крај реке,
ти долети ниже.

Вреднице, меднице,
провири из кошнице.
Ливада те зове, јурни
у шаренило носић гурни.

Хвала теби,
пчело драга,
што допусти свету
да ужива твоја блага.

Ана Младеновић

Наши мали ствараоци

Слушала сам разговор...

Слушала сам разговор
две птице мале,
које летети небом плавим
још увек нису знале.

Жалиле се једна другој,
како преживети неће,
још су мале и слабашне,
па неће дочекати пролеће.

Плакале су гледајући како
лишће опада,
и да ће некада у небо се винути
остајала им је све мања нада.

Узех их у руке и почех
их тешити,
у једном тренутку
успела сам их насмешити,
охрабриле су се и научиле су
се летети...

Ех, можда ће, једнога дана,
на моје раме поново слетети.

Надица Петковић

Наши мали ствараоци

Дечак и нас

Кад ме тешке бриге море,
кад помислим
да не може бити горе,
шапа једна бела
колено ми такне
и замахом репа
све проблеме макне.

Очима ми каже:
„У игри је спас“
и шарена лопта
већ је испред нас.

Ко ће брже,
ко ће боље
да претрчи
цело поље,
четири ноге
или моје две?
игра је лек за све.

Уморан од силне трке
не марим више
за разне збрке.
Мој пријатељ има
решење за нас.

Наши мали ствараоци

Тако заједно живе
дечак и пас.

Алекса Младеновић

Да сам...

Да сам птица ластавица,
да облетим широм света.
Да сам једном краљица,
најлепшега света.
Да сам звезда изнад мора,
да ме буди рана зора.
Да сам лептир дугих крила,
ја бих тако срећна била.
Да сам вила, вила свега,
имала бих свој брег,
пун цвећа, пун траве,
чак и мале вредне мраве.
Могу бити све што хоћу,
али само ноћу.
У меканим јастуцима,
за све чари места има.

Дејана Ђирић

Да сам...

Да сам анђео са неба,
никада не бих дозволила да на земљи,
рат, зло и несрећа вреба.

Да сам анђео белих крила,
сву децу на земаљској кугли,

Наши мали ствараоци

ма које расе била – ту бих свила.

Да сам анђео бели,
све бих учинила,
да нема туге и да сви буду весели.

О, да сам анђео што снове доноси,
летела бих дан и ноћ,
да несрећи срећа пркоси.

Лена Чолак

Време у коме живимо

Време у коме живимо сада,
много се разликује од времена у коме су људи
живели некада.

Некад су људи преживљавали разне муке,
а деци је данас тешко да ухвате књигу у руке.

Некад су дани пролазили у раду,
док их људи сада користе да краду.

Некад су постојали принчеви и принцезе,
а ми сада мислимо да је то безвезе.

Нас овде сада клима хлади
а људи су некад умирали од глади.

У времену у коме живимо постоје возови
и авиони, а и мобилни телефони.

Наши мали ствараоци

Време у коме живимо сада,
много се разликује од времена
у коме су људи живели некада.

Лазар Бакоч

Питам се

Питам се...
Зашто тате
стално раде,
било да лече људе,
возе камион или
куће граде.

Питам се...
Зашто маме
нису увек кући,
да на столу чека
хлеб врући
и ручак тазе,
а после јела да нас мазе.

Питам се...
Зашто пада ноћ
а нестаје дан
и да ли и Сунце
тоне у сан.

Ко звезде гаси
и где је прекидач,
можда у некој небеској каси.

Питам се...

Наши мали ствараоци

Да ли неко
у облаке дува
и у великом базену
кишу чува.
неко, горе,
шибицу кресне
па на небу муња бљесне
и гром се чује,
то сигурно ракета пугује.

Питам се...
Зашто је дрвеће зелено
а није плаво?
Које такву боју насликао?
Ко даде мирис цвећу
и бубица пуну врећу.
Где одлази река
кад у море уђе
и може ли нешто моје
да постане туђе.

Питам се...
пита се са собом сам,
па тако
питајући се, успавам.

Алекса Младеновић

Наши мали ствараоци

Нећкалица

Било једно дете,
Ништа није хтело.

- Хоћеш сладолед?

- Нећу.

- Хоћеш оловку?

- Нећу.

- Хоћеш лизалицу?

- Нећу.

И сви су га звали

Нећкалица.

Једнога дана

пита га теча:

- Хоћеш ли и ја

да те зовем Нећкалица?

И први пут је рекао:

- Хоћу.

Анђела Савић

Наши мали ствараоци

Крв живот значи

Пружи ми руку,
шансу ми дај,
наду ми пружи,
живот ми продужи.
Поклони ми ружу
црвену као крв,
поклони ми крв,
што живот значи.
Обриши сузе,
отерај страх,
поклони ми још један
сунчев зрак.
Поклони ми осмех,
и улепшај сан,
у здрављу смо лепши,
и ти и ја.

Анђела Милковски

Наши мали ствараоци

Весници пролећа

Висибаба бела
из траве се диже,
радује сву децу
јер пролеће стиже.
Зраци Сунца милују
љубичице мале,
да пролеће ту је
и птице су знале.
Сви весници пролећа
весело се њишу,
заједно са ветром
поздрављају кишу.
Дошло је пролеће,
смешка се цвеће,
лишће се зелени,
свако се весели.

Невена Панкалујић

Висибаба

Први весник пролећа,
то је наша висибабa.
Висибаба крива, миришљава дива.
Сунце њу греје, много јој се смеје,
киша њу залива, а она се повија.
Висибаба лепа мала,

Наши мали ствараоци

много је деци радости дала.
Тај мали бели цвет,
воли цео свет.

Лазар Јовановић *Пролеће*

Ево стиже пролеће,
Сунце сија, цвета цвеће,
на прозору слећу ласте
и све буја и све расте.

Нема више зиме и снега,
грудвања и санкања.
Нема старог скијашког брега
и разних лудорија и скакања.

Опојни мириси пољског цвећа,
цветних ливада и плодног дрвећа,
шире се на све стране,
а птице скакућу разигране.

А цурице с младићима
загрљене шетају паркићима
и свако би да љубав проба
у најлепше годишње доба.

Јована Тасић

Песма о веснику пролећа

Наши мали ствараоци

Једног лепог јутра
из земље изађе цвет
и рече: „Баш сам леп“.

Лепу, белу главу је спустила
висибаба се постидела.

Тражила је пријатељицу
и поред себе видела љубичицу.

Дружиле се лепо тад
док није пао мрак.

Маша Панов

Рана јесен

Прошло је лето,
готове су игре,
узмимо сви књиге,
јер почињу бриге.

Оставимо лопту,
отворимо свеске,
провежбајмо мало
једначине тешке.

Јесен нам се смеши,
жуто лишће пада,
нема више сунца,
сада киша влада.

Наши мали ствараоци

Крошње су се смањиле
све се виде гране,
време је да купимо
нове кишобране.

Све смо кратке мајице
склопили са стране,
већ нас топле јакне
од хладноће бране.

Требају нам капе,
шалови дебели,
прошли су они
летњи дани врели.

Шта још да вам кажем,
све већ добро знате
почела је јесен
сви књиге у шаке.

Бојана Петковић

Рана јесен

Нема више сунца
да нас нежно греје.
Сад је јесен ту
и са жутим лишћем се смеје.

Врело лето прође
жута јесен дође.
Сви весели седмогодишњаци
постали су прави ђаци.

Наши мали ствараоци

И још у увек топле јесење дане
опојни мирис зимнице,
шири се на све стране.

Марија Грекуловић

Зима

Кад ми опет дође зима,
и промени се овде клима,
то је нешто што ми штима
јер тада снега пуно има.

Онда узмем плаве санке,
и клизаљке оне танке,
па са друштвом ја на брег,
газим први, бели снег.

Без рукавица, капе, шала
не би било овог бала,
јер кад би ме мајка без тога видела
прошла би ме зимска идила.

Милан Спасић

Пахуља

Пахуља је бела
на наш град слетела
и са собом своје
другарице повела.

Дечица су мала
баш њих сакупљала,
грудве меке, беле
од њих су правила.

Наши мали ствараоци

Пахуља је једна на нос ми слетела,
насмеја ме мало,
а онда је нестала.

Урош Голубовић

Зима

Деца се радују
палом првом снегу,
вуку своје санке
и спуштају се на брегу.

Раскошне јелке
то дрвеће силно
навукле су бунде
и изгледају дивно.

А тамо у парку
стоји Белић Снешко
са метлом у руци
прави наш је смешко.

Белобради Деда Мраз
с нестрпљењем очекивани гост,
поклоне нам дели
и свету дарује радост.

Стефан Ковачевић

Зима

Наши мали ствараоци

Зима је дошла, и све је сада бело
и оближње брдо, и град и село.
Пахуље беле прекриле су све
и ништа није исто као пре.

Промрзла птица на прозор ми слеће
дрхти од зиме и не зна где ће.
На оближњој грани потражи спас,
али у том часу залаја пас.
Виде тада да нема среће
и сигурно жали што није пролеће.

Пахуље снежне све више веју
и простирку белу за собом сеју.
И Сунце се некуд сакрило сада,
па је свима јасно да зима влада.

Анђела Арсић

Зима

Дошла је зима
и донела нам
пуно снега.
Спустила је бели вео
на наш град цео.

Празнично расположење
сада је у свима
и сви красе своје јелке
најлепшим украсима.

Деца се радују

Наши мали ствараоци

зими и снегу,
грудвају се и санкају
на беломе брегу.

Марија Јашаревић

Новогодишња ноћ

Деда Мраз на саоницама стиже,
Нова година је све ближе и ближе.

Ирваси носе пакетиће,
велике радости биће.

Док на јелкама горе свеће,
нико вечерас лећи неће.

Ватромет осветљава град,
свако је весео сад.

Новогодишње жеље су лепе,
њима се радује свако дете.

Ана Ђорђевић

Нова година

Сви су срећни, радосни и здрави,
велике жеље
су у мојој глави.

Срећна Нова, срећна Нова...

Наши мали ствараоци

У друштву се играју
разне дечје игре,
и деца се окрећу као чигре.

Срећна Нова, срећна Нова...
Ватромете у неколико
различитих боја,
гледам, ја
и мајка моја.

Срећна Нова, срећна Нова...

Прскалице прште,
дедице се мрште,
петарде пуцају,
а бакице штуцају.

Срећна Нова, срећна Нова...

Улице све шљаште,
дечје главице препуне су маште,
а ту су и жеље,
да Деда Мраз започне весеље.

Срећна Нова, срећна Нова...

Немања Михаилов

Мече не воли Бадње вече

Било је једно
неваљало мече
које је много мрзело
Бадње вече.

Наши мали ствараоци

Јадно мече
се разболело
и у снегу са друговима
се није играло.
Кијао је целу зиму,
али за Бадње вече, он не зину.
Меца је казну добио
јер је маму и тату лагао.

То се све догодило
прошле године,
на Бадње вече
што и даље мрзи мече.

Ал' ово беше другачије
Деда Мраз своју торбу
медведима не крије.

Дао је поклон
неваљалом меци.
Мама каже:
„Узми маказе, папир исеци!“
Када је папир исекао
жељену лопту је добио.

Сада то неваљало мече
много воли Бадње вече,
како се то догодило
меда је преокрет доживео.

Нема више неваљалства
и несташлука,

Наши мали ствараоци

сада је кућа
срећна и радосна.

Нађа Мишић

Чаробна ноћ

У зимској ноћи, под светиљкама,
док пахуље беле падају на град,
бисерне санке, праћене ветром,
ношене ирвасима, стижу сад.

Пуне су, пуне поклона сјајних,
јуре да испуне жеље све,
веселој деци окица сјајних,
у току чаробне ноћи ове.

У поноћ тихо замисли жељу,
пробуди уснуло дете у себи,
у чаробној ноћи под светиљкама,
испуниће се жеља и теби.

Катарина Давидовић

Новогодишња ноћ

Дуго смо чекали,
ту чаробну ноћ,
јелку смо окитили
Деда Мраз ће доћ'.

Лампице трепере

Наши мали ствараоци

музика се чује
отварам поклоне
и радосно се осмехујем.

Сви смо ту на окупу
песма се чује,
гозба је спремљена,
одбројавање почиње.

Врата смо отворили
Новој години,
да смо здрави и весели
себи смо пожелели.

Невена Панкалујић

Наше жеље

Дођи, Деда Мразе,
и код нас,
да нам поделиш поклоне и
добре оцене.

Моји другари и ја
учили смо вредно
спремна је стаза наша
чекамо тебе и ирваса.

Ми смо скромна деца
не тражимо много,
донеси нам, Деда Мразе,
среће, играчке, петице

Наши мали ствараоци

и здравља пуно.

Наталија Цветковић

Школа

Ново јутро, нови дан,
ја устајем радостан,
напољу ме друштво чека
пут ка школи то је мета.

Један корак, један осмех,
нас петоро путем жури,
нова радост, нове игре
то су наше дневне бриге.

Сви у клупама седе смело
девојчице и дечасти,
учењем се поносимо,
јер нам знање живот значи.

Петар Радивојевић

Моја школа

Моја школа је сјајна,
и у њој лежи велика тајна.
Девојчица са лепом киком
осваја осмехом и вицом.

Када нисам у својој школи,
мене увек глава боли.
У школу треба да идемо милом,
а никако и никада силом.

Наши мали ствараоци

За све је увек тако згодна,
цветна и лепа као башта родна.

Крман Величковић

Моја школа

Срећан сам у својој школи
од ње никад глава не боли,
учионица нам као прелепа соба
најлепше је ђачко доба.

Да се купи нема тих пара,
лепе тренутке она нама ствара,
ја је волим јер је тако сјајна,
зашто то да кријем када није тајна.

Дарко Плешић

Песма о рими

Од речи Сима
настала је рима.

Зна дете свако
рима је нешто лако.

Посетио уметник село,
и насликао ремек-дело.

Насликао баку како бере,
и пастира како овци вуну дере.

Наши мали ствараоци

Тако је, децо, од речи Сима
настала рима.

Младен Антић

Чоколада

Деца на целом свету,
и у селу и у граду
воле да једу чоколаду.
Чололаде велике и мале,
много су деци радости дале.

Деца воле чоколаде,
уживају док се њима сладе.
Млечне црне и беле,
Милка, Нестле и Најлепше жеље.

Знам да сви стално трубе,
како оне кваре зубе!
Сад ћу вама ја да кажем:
Кад их добијем, све ћу да их смажем.
Кад све чоколаде поједем,
зубе ћу добро да оперем.

Кит-кет, Милка, Еуро-блок
фабрици чоколаде шаљем цмок!

Лазар Јовановић

Наши мали ствараоци

Часови српског језика

Час српског језика је
једна прича цела,
и моја мајка се тога предмета
највише ужелела.

Кабинет увек блистав
и увек сија пуном снагом,
овде се одлично осећам
и то с разлогом.

Овде нам је најбоље
само кад је позитивно
и наставничково расположење.

Кад је он нерасположен
и ми смо.
Када је пун добре воље
е, тада је нама пуно боље.

Ја књижевност највише волим,
а када наставник граматику пита
могу само да се
Богу помолим.

Полако долазимо до закључка
да је српски језик

Наши мали ствараоци

један свет нови,
због тога се он
толико много воли.

Никола Стојановић Да Вам се представим

Висока сам косе дуге,
и не носим мајице на кружиће и пруге,
већ уредне фармерице, *Nike* патике,
и много се нервирам око математике.

Пошто сам ђак,
лепо ми је у школи,
јер свако дете мора да учи,
да се дружи и воли.

Гитару свирам и песме пишем,
и све што се ружно догоди бришем,
јер волим живот, радост и срећу,
и зло никад ником пожелети нећу.

Кошарку тренирам, центар под кошом
и упућујем и злом и лошем,
да не подваљује и сузе ствара
и да цени оног ко има дара.

Можда неко воли, а неко не,
девојчицу овакву,
али нека се зна
да, то сам ја.

Лена Чолак

Наши мали ствараоци

Мој сан

Мој највећи сан
је да једног дана
постанем најбољи
NBA кошаркаш.

Да на свакој утакмици
постижем по тридесет коша,
да противничком тиму
закуцам испред носа.

На утакмици да
скандирају моје име
као Влади Дивцу
да ми се диве.

Урош Петковић

Мој сан

Сањала сам да сам добра вила,
лепа, слатка и мила.

Испуњавам сваком жеље,
током читаве недеље.

Наши мали ствараоци

Махнем руком, махнем штапом
и помогнем баш сваком.

Милена Терзић

Моји снови

Замислите, децо,
једну малу школу,
пуну веселих ђака
осмака, првака, трећака...

Кад ђаци у њу долазе,
осмех им на лица,
а још срећнији су
кад у учионицу уђе учитељица.

Има много деце
која у клупама седе,
на часу су као пчелице
добре и вредне.

Мало им треба
да науче многе ствари,
имају знања
као научници прави.

Учитељица саслуша
кад одговара ђак,
добити петицу
посао је лак.

И све би ово била бајка

Наши мали ствараоци

да су деца као бубице
јер једва се чека одмор
за јурке и шугице.

Бојана Петковић

Сан

На ливади једне шуме
испод старог луга,
једне ноћи играла се
два најбоља друга.

Хајдуци су они били
и логор су направили,
и са мало више труда
и дружину саставили.

Лепо ми је хајдуцима било
добро се тамо проводили,
али нова зора дође
мама зове у школу да се пође.

Борђе Антић

Бајка о Месецу

Свако вече са неба,
бајку нам прича месечина.
Месец млад
као свећа светли,
а кад је пун путеве нам осветли.
Посматра нас док спавамо

Наши мали ствараоци

и чува док сањамо.

Александра Симић

Мој сан

Сањала сам један сан диван,
како у огромном базену пливам.
На све стране прскају ноге и руке,
морам да пливам до капетана Куке.

А иза њега све светли
као да свиће дан,
а уствари то су Звончица и Петар Пан.
Иза мене плави кит који ме јури
и куца Нана што се на њега дури.

Иначе сви смо прави другари
и нико не може игру да нам квару.
Добра смо деца и одлични ђаци
још само да нам се придруже весели дечаци.

Нађа Сретеновић

Моји снови

Замислите, децо,
једну малу школу
да има крила,
ко птица би била.

Наши мали ствараоци

Летела би по целом свету
и скупљала децу,
у једном лету.

Кад би школа
жива била,
она би и говорила.

Говорила би са
свима нама
и била би нам
као друга мама.

Лазар Новаковић

Породица

Моја мама и мој тата
стално негде журе,
а увече су уморни
па се на нас дуре.

Мој старији брат
и маленкост моја,
упалимо телевизор
јер ће витез Која.

После неког времена,
смириле се страсти,
тата пали кола,
хоће да нас части.

Све у свему прегрмесмо

Наши мали ствараоци

овај тежак дан,
свако од нас имаће
заслужени миран сан.

Јована Поповић

Мама

„Опери руке, спусти рукаве.
Папуче обуј, оне плаве.
Исправи леђа,
не чачкај нос.
Хладно је, опет си бос“.

Немам мира ни минута.
Куд год кренем,
ту је она,
вечно забринута.

Очи не скида са мене,
одговоре тражи,
час усмене, час неме.

„Домаћи задатак
мора да се пише.
Телевизор гаси!
Говори тише!“

И тако сваког дана
ја сам војник
а генерал је моја мама.
Ипак, када је нема,
кад оде на службени пут,
некад ми се чини

Наши мали ствараоци

да сам због тога љут.

Перем руке и
не чачкам нос.
Домаћи задатак пишем
обувен, а никако бос.
Све сам даље
од ТВ екрана,
шапућем у себи:
„Брзо се врати, мама!“

Алекса Младеновић

Мајка и отац

Мајку и оца не треба нервирати,
мајку и оца не треба псовати.
Мајку и оца треба слушати
и треба их волети.

Мајка и отац су ти најбоља породица,
мајка и отац су ти најбоље благо.

И кад те туку, они те воле
јер желе да будеш добар и успешан
и на крају школе.

Никола Станков

Наши мали ствараоци

У мамином радозналом оку

У очима твојим боје плаве
види се лепота и душе и главе,
види се нада у боље сутра,
а радост је јача свакога јутра.

Када ме гледаш тим плавим очима,
у мени буди се радост сва,
гледаш ме данима, гледаш ме ноћима
и увек је иста љубав та.

Твоје су очи ко небо плаве,
а зенице мале, тачкице две,
оне су украс твоје главе,
а мени су оне сада све.

Кад ми је тешко и када патим,
погледам очи твоје,
јер туга прође одмах затим
такве су очи плаве боје.

Радознале очи ко искрице сјајне,
као да сјајем говоре све,
смеју се, плачу, откривају тајне,
оне су понос твоје главе.

Наши мали ствараоци

Јована Тасић

Сањалица

Сам, одбачен од сопствене породице,
тужан и уплакан размишљаш
о смислу и сувише кратког живота,
и непрестано се питаш
где је та животна дивота
о којој срећни причају.

Одрастеш уз своје најмилије,
већи део свог живота и среће
посветиш само њима,
али они то не протумаче
на прави начин, веруј,
срећа се не поклања свима.

Њу мораш дати само оном
ко за тобом пати
и никако да схвати
да си крај њега увек и да постојиш.
Покушај бар понекад у снове да се вратиш
и да се за оног кога сањаш
храбро бориш.

Сан јесте пун маште, али не значи
да не може бити јава,
разумећеш то када сањалица
постанеш и схватићеш зашто свако,

Наши мали ствараоци

ко жели да буде вољен,
слатко сања и лепо спава.

Надица Петковић

Тата

Тата ме воли
највише на свету.
Он ме води
свуда где хоћу.

Мој тата има
велику доброту
и стрпљење
и дању и ноћу.

Баш ми прија
кад се са њим шетам,
играм лопту
или зановетам.

Уз то волим
да ме тата зове панда
и да мами каже
да је слатки меда
чак и онда кад у
кући нема реда,
кад се сваком неки
други програм гледа.

Увече кад кренем
на спавање,

Наши мали ствараоци

МОЛИМ ТАТУ
ЗА ЈЕДНО УШУШКАВАЊЕ.

Не може ми
ништа мрак,
кад је тата ту,
мене није страх.

Лаку ноћ, дабре,
лаку ноћ, медо,
лаку ноћ, тата,
до сутра је све у реду.

Алекса Младеновић

Наши мали ствараоци

ИЗДАЊЕ ЈЕ ПОМОГАО:
Др Славиша Младеновић

Садржај

Предговор..... 7

Проза

Прича једне старе фотографије..... 11

Прича једне старе фотографије..... 12

Прича једне старе фотографије..... 13

Прича једне старе фотографије..... 15

Прича једне старе фотографије..... 16

Љубав из школске клупе..... 17

*Што год си ти даље, то је већи простор што припада
нама*..... 19

Ко се воли, тај се пише..... 21

Љубав је најлепше осећање које је подарено људима
..... 22

Љубав се зове именом твојим..... 23

„Љубав је бити двоје, а бити само једно“..... 25

Љубав је..... 27

Можда је то љубав..... 29

Наши мали ствараоци

<i>Волим путовања, волим свет.....</i>	30
<i>Треба ићи до краја света и наћи росу на трави.....</i>	32
<i>Путујем, ево путујем, да натрпам у главу још неслућене пределе.....</i>	34
<i>Доживљај који ћу памтити.....</i>	35
<i>Зима ми шапуће.....</i>	36
<i>Зима.....</i>	37
<i>Поносна сам на тебе, граде мој.....</i>	38
<i>Причао ми затровани поток.....</i>	38
<i>Школа мојих снова.....</i>	40

Поезија

<i>Једног летњег дана.....</i>	47
<i>Кад се у школи жива поједем, не једем ужину.....</i>	48
<i>Љубав је</i>	49
<i>Љубав је.....</i>	49
<i>Ван тебе друге мисли не постоје.....</i>	50
<i>Песма драгим особама.....</i>	51
<i>Ван тебе друге мисли не постоје.....</i>	52
<i>У мојој глави станујеш.....</i>	53
<i>Сећање.....</i>	54
<i>Волим да волим.....</i>	55
<i>Ја само желим да знам.....</i>	56

Наши мали ствараоци

<i>Са тобом овај свет је лепши.....</i>	<i>57</i>
<i>Срећу чине мале ствари.....</i>	<i>58</i>
<i>Срећу чине мале ствари.....</i>	<i>59</i>
<i>Срећу чине мале ствари.....</i>	<i>60</i>
<i>Другарство.....</i>	<i>60</i>
<i>Песма за сву децу света.....</i>	<i>61</i>
<i>Позив деци света.....</i>	<i>61</i>
<i>Чуј ме, плането.....</i>	<i>62</i>
<i>Чиста слика свет.....</i>	<i>63</i>
<i>Песма за сву децу света.....</i>	<i>64</i>
<i>Ловац на гуштере.....</i>	<i>65</i>
<i>Лав и мрав.....</i>	<i>66</i>
<i>Бени.....</i>	<i>67</i>
<i>Моји љубимци.....</i>	<i>68</i>
<i>Жућа.....</i>	<i>69</i>
<i>Пас из мог краја.....</i>	<i>69</i>
<i>Моја мала маца.....</i>	<i>70</i>
<i>Розе мачка.....</i>	<i>71</i>
<i>Пчелица медница.....</i>	<i>72</i>
<i>Слушала сам разговор.....</i>	<i>73</i>
<i>Дечак и пас.....</i>	<i>74</i>
<i>Да сам.....</i>	<i>75</i>

Наши мали ствараоци

<i>Да сам.....</i>	<i>75</i>
<i>Време у коме живимо.....</i>	<i>76</i>
<i>Питам се.....</i>	<i>77</i>
<i>Нећкалица.....</i>	<i>79</i>
<i>Крв живот значи.....</i>	<i>80</i>
<i>Весници пролећа.....</i>	<i>81</i>
<i>Висибаба.....</i>	<i>81</i>
<i>Пролеће.....</i>	<i>82</i>
<i>Песма о веснику пролећа.....</i>	<i>82</i>
<i>Рана јесен.....</i>	<i>83</i>
<i>Рана јесен.....</i>	<i>84</i>
<i>Зима.....</i>	<i>85</i>
<i>Пахуља.....</i>	<i>85</i>
<i>Зима.....</i>	<i>86</i>
<i>Зима.....</i>	<i>86</i>
<i>Зима.....</i>	<i>87</i>
<i>Новогодишња ноћ.....</i>	<i>88</i>
<i>Нова година.....</i>	<i>88</i>
<i>Мече не воли Бадње вече.....</i>	<i>89</i>
<i>Чаробна ноћ.....</i>	<i>91</i>
<i>Новогодишња ноћ.....</i>	<i>91</i>
<i>Наше жеље.....</i>	<i>92</i>

Наши мали ствараоци

<i>Школа.....</i>	93
<i>Моја школа.....</i>	93
<i>Моја школа.....</i>	94
<i>Песма о рими.....</i>	94
<i>Чоколада.....</i>	95
<i>Часови српског језика.....</i>	96
<i>Да Вам се представим.....</i>	97
<i>Мој сан.....</i>	98
<i>Мој сан.....</i>	98
<i>Моји снови.....</i>	99
<i>Сан.....</i>	100
<i>Бајка о Месецу.....</i>	100
<i>Мој сан.....</i>	101
<i>Моји снови.....</i>	101
<i>Породица.....</i>	102
<i>Мама.....</i>	103
<i>Мајка и отац.....</i>	104
<i>У мамином радозналом оку.....</i>	105
<i>Сањалица.....</i>	106
<i>Тата.....</i>	107
<i>Садржај.....</i>	110
<i>Напомене о издању.....</i>	115

Напомене о овом издању

У време опште незаинтересованости младих за било шта, тренда нечитања, оскудног фонда речи, првенствено жаргонског изражавања, мали књижевни ствараоци права су реткост и драгоценост. У жељи да их као школа подстакнемо, охрабримо и промовишемо покрећемо овај зборник.

Актив наставника српског језика (Саша Чорболоковић, Драгана Илић, Гордана Остојић) и учитеља (Љиљана Маринковић, Соња Милојевић, Дејана Борановић, Снежана Ковачевић, Војислав Вељковић, Јасмина Антанасковић, Данијела Сокочанин, Бисерка Милосављевић, Настасија Труцић, Наталија Остојић-Јошић, Јелена Божовић, Јелена Вукић, Верка Вучић, Сандра Илић, Марина Сибиновић) још пре две године започели су рад на прикупљању и одабиру текстова, а финални облик зборник је добио почетком ове године.

Зборник *Наши мали ствараоци* чине репрезентативни литерарни радови наших ученика нижих и виших разреда, од којих су многи награђени на бројним литерарним конкурсима на којима смо као школа учествовали. Део радова је већ штампан у

Наши мали ствараоци

оквиру школског листа *Основац*, а остатак се први пут овде објављује.

Због немогућности тематске поделе, прибегли смо подели радова на основу форме – на поезију и прозу.

Без обзира на могуће недостатке, другачије могућности класификовања, сматрамо да су пред нама потпунија, поновљена издања у којима ћемо све евентуалне грешке исправити, а празнине употпунити.

ПРИРЕЂИВАЧИ

Наши мали ствараоци